

Bob a Bobek z klobouku

BYL JEDNOU jeden kouzelník a ten měl podivné jméno. Jmenoval se Pokuston. A zrovna tak podivně vypadal. Nevyžehlené kalhoty a na košili samý červený flíček. To proto, že stále jedl špagety s kečupem. Na víc neměl peníze. Pravda, kdybychom si ho prohlédli lépe, zjistili bychom, že má na kalhotách i pár mastných flíčků. Ty byly od grilovaného kuřete, které si koupil vždycky, když sehnal trošku víc peněz. To si sedl na schůdky své maringotky, dal si papírový tácek na kolena a hodoval. Pak si utřel ruce do kalhot a jel se svou maringotkou o kousek dál. Ale protože se mu častěji nedařilo, než dařilo, bylo těch špagetových flíčků na košili mnohem víc než na kalhotách těch mastných, kuřecích.

Když dorazil na náves nebo na náměstí, postavil si někde vedle kolotoče či houpaček svůj stan a vyvolával:

„Vstupte, vstupte! Co uvidíte tady, neuvidíte jinde! Mému umění se obdivoval v daleké Sarasánii i celý harém paši Bublej-chána! Budu polykat meče a oheň! Nechám zmizet vše živé a neživé. Na železné tyči udělám uzel. A na závěr? Světe, div se! Vytáhnu z klobouku dva slavné králíky! Boba a Bobka!“

A tak se také stalo. Ať před ním schovávali diváci červené eso sebelíp, našel je v kapse nějakého pána. Z nosu i uší si tahal cigarety, nechal zmizet hodinky pana starosty a pak je našel u hostinského. Chodil po provaze a nakonec vzal kouzelnický klobouk. Ukázal všem, že je prázdný. Zaklepal kouzelnickou hůlkou na dýnko a stal se zázrak: Z klobouku vyskočil Bob s Bobkem a hezky se uklonili publiku. To byl, panečku, aplaus! Lidé vstávali a volali: „Bravo! Bravo!“ a nikdo neuhodl, jak to kouzelník Pokuston dělá. Ani my, co jsme si tenhle příběh vymysleli!

Jednou, když přijížděl kouzelník Pokuston z Kalhotovic do Sak, nemohl najít kouzelnickou hůlku. „Kam jsem ji mohl jen založit?“ Hledal v šuplíku, hledal pod stolem, hledal pod

postelí, a ne a ne ji najít. Tak se rozhodl, že udělá v maringotce pořádek. Zastavil na pasece, a zatímco se koník Ferda pásal na zelené trávě a okusoval větývky bezu, vynesl kouzelník Pokuston všechny věci z maringotky na trávník. A hledal a hledal. Jaký by to byl kouzelník bez kouzelnické hůlky! Konečně ji našel. Byla mezi špagetami. To bylo radosti! Rychle naházela všechno zpátky, zapřáhl Ferdu a ujížděl, aby byl včas na dalším představení. V samém shonu si ani nevšiml, že nechal na louce kouzelnický klobouk s Bobem a Bobkem.

Když pak přijel do Sak, musel rychle sehnat za králíky náhradu. Místo nich na závěr představení uspal jednu paní a tu pak rozsekal šavlí na kousky a propíchal kordem. To byl, panečku, úspěch, když potom ta paní vyskočila a byla úplně živá! A protože se jí to líbilo, už u kouzelníka zůstala. Přes den mu vařila špagety a prala košile a čistila skvrny od grilovaných kuřat a večer se nechala před publikem rozsekat šavlí na cimprcampr. Kouzelník byl moc a moc spokojený a na králíky si už ani nevzpomněl.

Bob a Bobek *truhláři*

KDYŽ SE BOB A BOBEK probudili prvního dne na louce, do zpěvu jim moc nebylo.

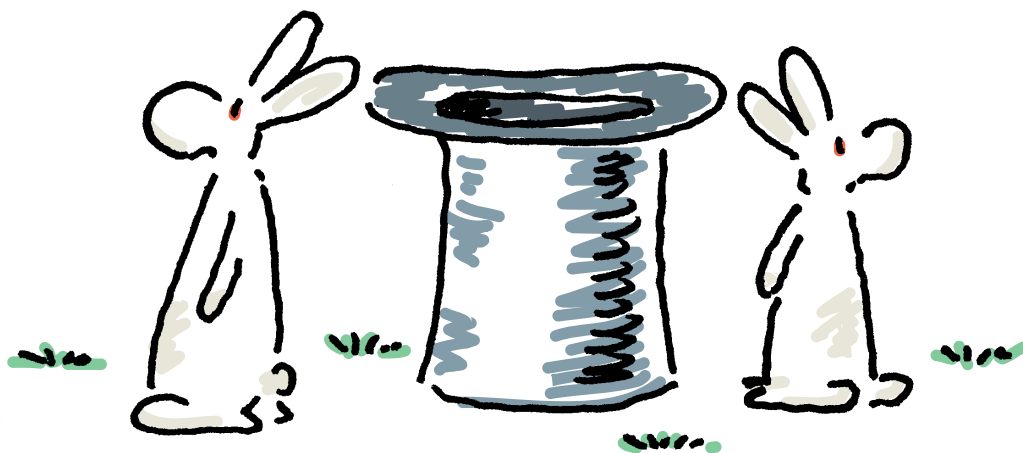
„Co budeme dělat? Kouzelník Pokuston nám dával vždycky jíst!“

„Teď se, milý Bobku, musíme živit sami,“ řekl Bobkovi zkušenější Bob.

„A čím?“

„Prací.“

„Jak se taková práce dělá?“ zeptal se nezkušený Bobek.

„Musíš udělat pro někoho něco, co on potřebuje. A dostaneš peníze. A za ty si koupíš to, co zase potřebuješ ty.“

„Prima,“ řekl Bobek. „Tamhle na stromě bydlí kos v takovém rozcučkaném hnízdě, větvička sem, větvička tam, kdo ví, po kom ho má. Určitě ho tlačí. Postavíme mu pořádnou budku.“

„No vidíš,“ zaradoval se Bob, „úplně jsi to pochopil.“

A už oba stáli pod stromem.

„Dobrý den, pane kos, nechcete postavit dům?“

„Jak by ne! Dejte se do toho, mládenci,“ řekl kos.

A králíci vzali prkno, pilku, kladívko, hřebíky, chvíli měřili, chvíli řezali, chvíli tloukli. Vrz – vrz, prásk – prásk, bum – bum a budka byla hotová.

„Prosím, můžete se nastěhovat,“ řekli Bob a Bobek, zavěsili budku na strom a čekali odměnu.

„Děkuji vám, pánové,“ pravil kos, „to je budka opravdu za všechny peníze. Ještě že nějaké mám.“ A už se těšil, jak se ve svém novém obydlí uvelebí. Jenomže než stačil vytáhnout peněženku, letěl dolů i s budkou. A dole pak, sotva vystrčil hlavu z hromady prkýnek, začal nadávat.

A tak Bob s Bobkem raději na odměnu nečekali a nenápadně se vzdálili rychlým krokem.

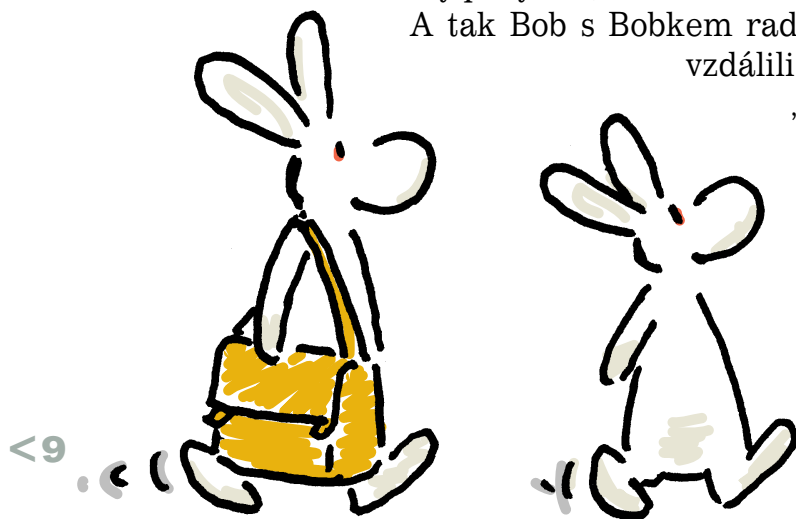
„Říkal jsem ti: Zatluč ten hřebík pořádně! Ale to ty ne!“ vyčítal Bob Bobkovi.

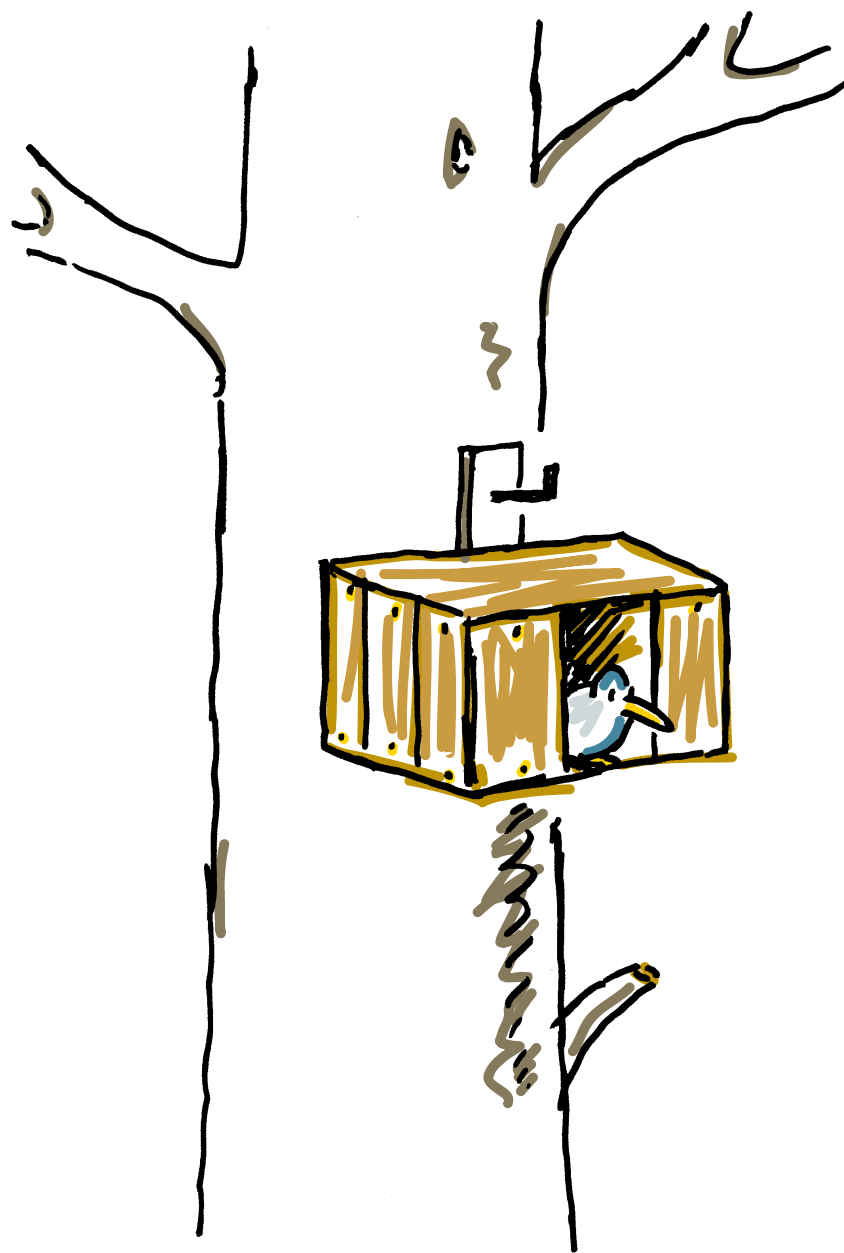
„Chybami se králík učí,“ odsekl Bobek vesele, poskočil a oba šli dál. Až potkali psa, který neměl boudu.

„Dobrý den, přejete si postavit dům?“

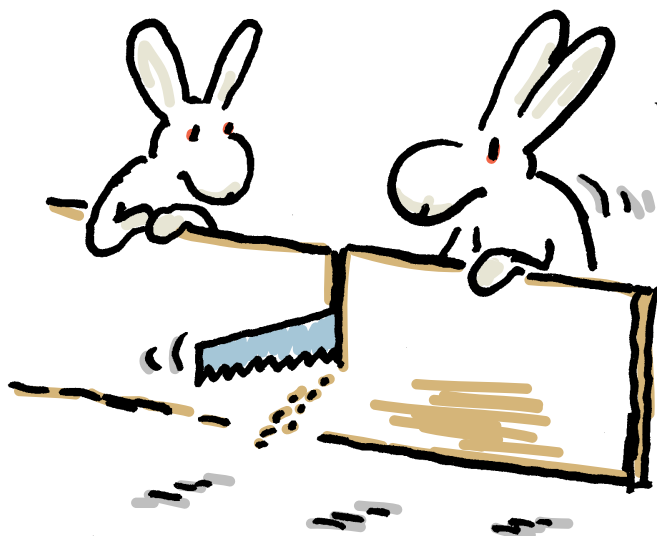
„Jakpak bych si nepřál!“ zaradoval se Azor.

A zase se ozývalo vrz – vrz, prásk – prásk, bum – bum.

„Hotovo, raďte jít bydlet,“ uklonili se králíci. „Ať se vám tam líbí,“ zavolali na Azora, který lezl do boudy. A čekali na tučnou odměnu. Ale Azor dlouho nebydlel. Bedna mu byla moc malá nebo co, zkrátka jen co tam vlezl, tak se prkýnka rozestoupila a Bob s Bobkem museli pořádně přidat do kroku, aby zmizeli rozzlobenému Azorovi z očí.

Ještě štěstí, že nemohl tak rychle z té zříceniny vylézt.

„Ech co, kdo nic nedělá, nic nezkazí,“ utěšoval se Bob. „Komu postavíme dům teď?“

Oba se rozhlíželi, ale nikdo nebyl nablízku.

„Když o naši práci nikdo nestojí, tak si postavíme dům sami pro sebe!“ navrhl Bobek.

A zase se ozývalo vrz – vrz, prásk – prásk, bum – bum.

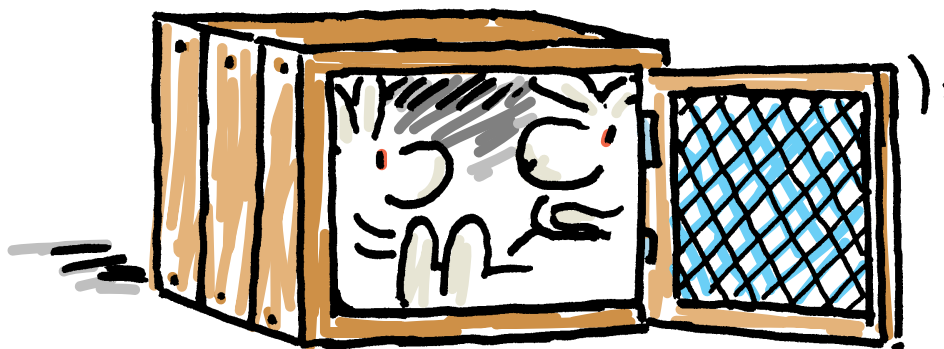
„Tady se bude krásně bydlet!“ jásal Bobek nad dostavěnou králíkárnou. „To je něco jiného než v nějakém klobouku!“

„Ten ani střechu nemá!“ doplnil Bobka Bob.

Ale když se v králíkárně pěkně uvelebili, nějak víc práskli dvířky – zkrátka najednou stáli po kolena v prkýnkách.

„Já ti říkal, že práce kvapná, málo platná!“ zlobil se zase Bob na Bobka. Ale Bobek se zamyslel a pak řekl: „My se to musíme nejdřív naučit. Postavíme něco jednoduššího.“

Pak oba vzali jeden kůl, na ten kůl přibili prkýnko a krmítko bylo hotové. Už jen zasadili kůl do země, a mohli pozvat kosa na hostinu. Byl tu, než bys řekl švec. „To jsem zvědavý,“ broukal si pod zobák a opatrně poskakoval po okraji prkýnka připraven vzlétnout, kdyby se náhodou začalo krmítko poroučet. „Aby to zase nespadlo,“ broukal si pro sebe. Ale když bylo všechno v pořádku, pustil se s chutí do jídla. „To je

něco jiného, pánové,“ pochvaloval si. „Tomu říkám stolování! Žádné klovaní do země, žádný zobák od hlíny. To je prosím jako v tom nejmezinárodnějším hotelu s třemi hvězdičkami. To se vám moc povedlo!“

A Bob s Bobkem se tetelili radostí, že je někdo chválí. „Kdybyste dovolil, my bychom vám zkusili postavit dům ještě jednou,“ osmělil se Bob.

„Když si troufnete, tohle krmítko je opravdu fortelná práce,“ souhlasil kos.

A tak králíci dostali svoji první opravdickou práci a postavili kosovi budku, že mu ji všichni ptáci záviděli.

Bob a Bobek *zahradničí*

KDYŽ SE RÁNO Bob v klobouku probudil, zatřásl spícím Bobkem: „Vstávat, jde se do práce!“

„A proč?“ zeptal se Bobek.

„Protože práce šlechtí,“ poučil jej zkušený Bob.

„Já už truhlařit nechci. Od pilky mě bolí svaly, od kladívka mám mozol a vůbec jsem velice unavený,“ stěžoval si Bobek.

„Já už vím! Vedle nás je opuštěná zahrada, uděláme si záhonek, zasadíme si zelí, ono vyroste a my ho sníme,“ dostal nápad Bob.

„Já radši mrkev. Ta je sladká. Zasadíme mrkev,“ hádal se Bobek.

„Ale já radši zelí. A taky je větší.“

„Máš asi pravdu, mrkev je opravdu moc hubená a zelí takové vypasené, kulaťouchké,“ nechal se přesvědčit hladový Bobek.

A oba začali dělat záhonek.

„Teď ho musíme pěkně uhrabat.“

„Ale to musíme mít hrábě!“

„Však já už jsem je přinesl. Jen kdybych věděl, kam jsem je položil,“ drbal se za ušima Bobek, a ne a ne si vzpomenout...

A jak tak hledali hrábě ve vysoké trávě, ani si nevšimli, že chodí kolem nich. Až Bob na jeden konec hrábí šlápl. A hrábě jako by ožily. Prásk! A Bob dostal ránu, že viděl kolem své hlavy samé hvězdičky. Když ho Bobek po chvílce vzkřísil, sedl si a řekl: „Pamatuj si, Bobku, hrábě se vždycky dávají kolíčky dolů, a ne nahoru.“ Vzal nebezpečný nástroj do packy a šel uhrábnout záhon. „Najdi zatím konev, budeme muset zelí pokropit!“